

et multietnisk Kosovo. Men ingen har vel lovet eller direkte stillet i udsigt, at dette princip og mål er let opnåeligt. Men alternativet er meget mere skræmmende for hele stabiliteten på Balkan.

Konkluderende mener vi i Venstre, at det er vigtigt, at vi forbliver en pålidelig og aktiv bidragsyder til KFOR-styrken i Kosovo.

Per Stig Møller (KF):

Der er noget, der undrer mig ved denne her forespørgsel. Den ender med at sige: »overvejer ministeren det formålstjenlige i, at formålet med KFOR-styrkens fredsbevarende indsats fortsat er et multietnisk Kosovo?«

Det kunne jo så give én en fornemmelse af, at det, som Dansk Folkeparti mener, er, at det er en håbløs gerning. Det fremgik jo også af det, der blev sagt her, at man lige så godt kan opgive, og det vil sige, at så bliver det rent albansk.

Men dengang NATO greb ind og bombede for at undgå, at det blev rent serbisk, gik Dansk Folkeparti imod NATO og NATO's bombardementer og sagde, at det skulle man holde op med. Og det vil sige, at havde man fulgt Dansk Folkeparti på det tidspunkt, så havde vi stået med et rent serbisk Kosovo.

Nu skal vi så stå med et rent albansk Kosovo ifølge Dansk Folkeparti. Vi skal altså stå med den, som er stærkest i øjeblikket. Det kan ikke være den måde, hvorpå vi løser problemerne i europæisk politik.

Derfor vil jeg først takke udenrigsministeren for en god og klar redegørelse for Danmarks indsats i Kosovo og for den politik, vi har ført og agter at føre i området.

NATO's og FN's indsats var absolut nødvendig i Kosova, fordi serberne under Milosevics ledelse var i fuld gang med at rense Kosova for albanere, og i dag venter Den Internationale Krigsforbryderdomstol på en række af de serbere, som forestod den etniske udryddelse.

Heldigvis bevæger udviklingen sig nu hastigt i den rigtige retning. Serberne har smidt Milosevic på porten, og befolkningen i Kosova har med stort flertal sluttet op bag den moderate leder Rugova ved de nylige lokalvalg. Valgkampen forløb ganske rimeligt, og taberne, de militante albanere, har oven i købet anerkendt valgresultatet.

Der er således god grund til at tro på, at den sidste rest af uro i det gamle Jugoslavien nu er ved at lægge sig langsomt og efterhånden helt. Dette er sket nok så meget i kraft af KFOR og

den internationale politistyrke under dansk ledelse. De har alle gjort et kæmpe krisedæmpende arbejde og lagt god grund under genopbygningen og udviklingen af et civilt styret, selvstændigt Kosova, hvad enten denne selvstændighed i sidste instans kommer til at udfolde sig i en form for føderation med Serbien og Montenegro eller helt udenfor.

Forudsætningen for, at den endelige udformning af Eksjugoslavien kan finde sted fredeligt og frit, er, at befolkningerne og befolkningsgrupperne holder op med at jage og fordrive hinanden. Det var derfor, vi greb ind.

Vi kan selvfølgelig ikke tvinge folk, der ikke vil bo sammen, til at bo sammen. Men vi kan gøre alt, hvad der står i vores magt for at forhindre, at man slakter hinanden for i stedet at lytte demokratisk til hinanden og derefter træffe nogle fredelige og værdige beslutninger, som der nu er lagt op til med valgene af Kostunica og Rugova.

Derfor har udenrigsministeren ganske ret i at minde forespørgerne om, at det hele begyndte med, at omverdenen greb ind for at hindre den etniske fordrivelse af albanerne, hvorfor vores indsats ikke kan ende med, at vi velsigner den etniske fordrivelse af serberne.

De er nu ved at vende tilbage til deres gamle steder, og her har de krav på beskyttelse, således som netop de danske KFOR-styrker med mod og dygtighed har sikret.

De danske soldater og politifolk og hjælpeorganisationer har udført et fornemt arbejde i det så ødelagte Jugoslavien. De er velanskrevne alle steder og har bilagt mange stridigheder fredeligt, sindigt og fornuftigt. Og det kommer de og det internationale samfund til at gøre mange år endnu.

Denne indsats har imidlertid allerede givet gode resultater. Bosnien-Hercegovina er på ret kurs, og forleden besøgte Kostunica Sarajevo, hvor han sagde, at han er rede til betingelsesløst at anerkende Bosnien-Hercegovinas uafhængighed og territoriale integritet, det vil sige, at også den serbiske republik i Bosnien-Hercegovina forbliver inden for den stat.

Herefter forestår opgaven med at komme til rette med Montenegro og Kosova, og hvordan det går, kan vi ikke forudsikke i dag, men jo bedre retssamfundet, det civile samfund og demokratiet fungerer i alle tre områder, jo større mulighed er der for en fornuftig og mindelig løsning. Men den kommer ikke, hvis de interna-